

Der var endnu ikke dengang gjort den Opdagelse — jeg tillader mig atter her at bruge dette Udtryk — at man derved skulde træde Hs. Majestæts Ret for nær, den skriver sig fra et senere Tidspunkt. Derimod er det ganske vist, at der i § 15 er tilføjet en Bestemmelse angaaende Forhandlingsmaaden i saadanne Tilfælde, hvor Hans Majestæt selv maatte være forhindret fra at deeltage i Forhandlingerne. Jeg skal ikke nærmere indlade mig paa de Betragtninger, der ere anstillede af flere ærede Talere angaaende denne Paragraph, men jeg skal blot dvæle ved den, som det forekommer mig, meest fremtrædende og, jeg vil sige det, den virkelig r i d i c u l e Side. Det forekommer mig nemlig at være Noget, der grændser for nær op til det Ridicule til, at man ikke skulde blive slaet deraf, at Bestemmelsen i § 15 paa nogen tænkelig Maade skulde kunne lægge Baand paa Kongen. Naar man læser Paragraphen igjennem, saa siger den jo ikke Andet, end hvad der ogsaa af Ministeriet er udtalt, at der kan forekomme Tilfælde, hvori Hans Majestæt selv kunde være forhindret i at være tilstede i Geheimestatsraadet, og jeg antager ikke, at Kongen kan indvende Noget imod den Forudsætning, den er fra alle Sider indrømmet, ikke blot som tænkelig, men som selvsølgelig; at det da overlades Hans Majestæt at kunne tage en Bestemmelse om, at Sagerne kunne forhandles, naget han ikke selv er tilstede, og at derfor den Bestemmelse er optagen i § 15, at Kongen, naar han selv er forhindret fra at præstere, „kan“ lade Sagerne forhandle i Ministerconferencer, forekommer mig ikke, at man passende kan kalde „Bindende“ eller „Tvingende“ i nogen Retning; og Ordet „kan“ i Paragraphen viser tilfulde, at her ikke er tænkt paa, og at der ikke kan være Tale om noget Tryk eller nogen Tvang i saa Henseende. Naar det derefter siges, at Forsædet i saadanne Tilfælde skal føres af en af Kongen udnævnt Conseilspræsident, saa forekommer det mig ogsaa, at netop deri ligger al mulig Frihed. Det er saameget mere paasædende, at den ærede Rigsdagsmand, til hvem jeg sigter (Tscherning), kan finde noget sært Bindende i denne Bestemmelse for Hans Majestæt, som han dog upaatvivlelig maa have læst

Forordningen af 26de Juli, idet han selv er Medlem af Rigsraadet, og har kunnet være i dette Rigsraad uden at søle sig saa overordentlig paavirket deraf, naget der i den nævnte Forordning var en Bestemmelse af en langt mere bindende Beskaffenhed i saa Henseende, thi deri bestemtes ikke, som det nuværende Ministerium har foreslaaet, at det maatte staae Hans Majestæt frit for at bestemme, hvem der skulde føre Forsædet, men der bestemtes noget ganske Andet, der staaer Noget, som er bindende for Hans Majestæt, der staaer nemlig: „er Kongen ikke tilstede, føres Forsædet i det Geheime-Statsraad af Thronfølgeren; er han ikke tilstede, af den ham nærmeste kongelige Prinds, som deraf er Medlem; er ingen kongelig Prinds tilstede i dette, af den i Rangen første Minister.“ See, det er Noget, som det forekommer mig, man kan kalde Tvang; men naar det i Udkastet bestemmes, at naar Hans Majestæt vil lade Sagerne behandle i Ministerconferencer, saa er det overladt til ham selv at bestemme hvem der skal føre Forsædet, saa forekommer det mig, at dette maa kaldes Frihed; og det er mig aldeles ufatteligt, hvorledes der deri skulde kunne ligge Noget for Hs. Majestæt Indskrænkende. Naar der fremdeles i Paragraphen er sagt, at Resultatet af de saaledes førte Forhandlinger skal optages i en Protokol og da forelægges Hs. Majestæt, saa skildrer den ærede Rigsdagsmand ogsaa dette som et Tryk; han sagde: man kan ikke blive af med denne Protokol. Det var, som om han meente, at man paa en meget utilbørlig Maade skulde præsentere Hs. Majestæt denne Protokol — i den Grad tog den ærede Rigsdagsmand sig af Hs. Majestæt, idet han sagde: Hs. Majestæt skal tage imod denne Protokol. Men Gudbevares! Er der nogetsteds i Paragraphen sagt dette? Det er jo dog en Selvsølge, at Hs. Majestæt bør vide, hvad der er forhandlet under hans Fraværelse, — og hviler der noget som helst Baand paa Hs. Majestæt, efter at han har faaet det at vide? Han har jo dog den fuldkomneste Ret til at komme til en fuldstændig Kundskab om, hvad der er blevet forhandlet i en Ministerconferenc, som efter hans egen Befaling har behandlet Sagen under en Mands Forsæde, som han selv